

ГЛАВА III

ОПИТ ЗА ЕТИМОЛОГИЯ НА ЯВОРОВАТА ПОЕТИЧЕСКА СИМВОЛИЧНОСТ

1. Възвръщане на реда

Вече пристъпваме към същностната и затова изключително сложна задача на своето изследване: да възвърнем порядъка (логиката на развой) в поетическата система на Яворов. Нейното успешно разрешение чрез символа-концепт *граница* би помогнало да разплетем характерната за лирическото мислене на Яворов *опозиционалност* – т. е. да видим парадигматичните за това мислене опозиции *жар – хлад, ад – рай, земя – небе, демон – ангел* и т. н. като закономерен естетически ефект, дължащ се на непрестанното промисляне-обзиране на *границата*.

„Подир сенките на облаците“ реализира бляна на М. Фуко по абсурден порядък: съполага художествени системи (поетически „почерци“), принадлежащи на диаметрално различни, непресичащи се дискурсивни полета. Антологията на П. К. Яворов е сглобена именно на принципа „*coincidentia oppositorum*“¹, поради което антиномичното съседство между „Хайдушки песни“ и „Песен на песента ми“, както и между „Песента на човека“ и „Месалина“, или дори невъзможните съседства вътре в макроцикъла „Антология“ (например „Бабина приказка“ – „Есенни мотиви“ – „На един песимист“, „Луди-млади“ – „На нивата“ и др.) провокират да съзрем в та-